

již lze vykonati po veřejných komunikacích, určených a upravených pro jízdu povozem.

St-l v řízení správním, žádaje o cestovní náhradu, předložil potvrzení techn. oddělení okr. úřadu v Bardějově, podle něhož vzdálenost obce V. od obce O. po nejkratší sjízdné cestě (cestě pro povozy) činí 7 km. Žal. úřad v nař. rozhodnutí vychází ze zjištění, že vzdálenost obou jmenovaných obcí činí pouze 2.95 km; toto své zjištění opírá žal. úřad zřejmě o sdělení okr. úřadu v Bardějově, že vzdálenost obou obcí činí 2.95 km, a o zprávu školského inspektorátu tamže, že přímá schůdná komunikace (cesta pro pěší) z obce O. do V. v délce 2.95 km jde většinou po zemské silnici a zbytek po obyčejné cestě vozové, nebo po pěšině, rovněž schůdné.

Z toho je patrno, že žal. úřad vycházel z názoru, že při zjišťování nejkratší vzdálenosti pro výměru cestovní náhrady podle čl. IV odst. 2 zák. č. 251/19 jest přihlížeti i k takovým cestám, které pro jízdu povozem nejsou způsobilé, jen když jsou aspoň schůdné pro pěší. Vycházeje z tohoto, jak nahoře dovozeno, nesprávného právního názoru, nezjistil žal. úřad nejkratší vzdálenost bydliště st-lova ke škole ve V. po veřejných cestách pro jízdu povozem určených a upravených, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.772.

Učitelstvo (Slovensko): Učitel obecní školy ludové nemá nároku, aby mu z pokladny státní byla poskytnuta náhrada cestovních výloh z důvodu cesty za účelem vykonání zkoušky způsobilosti.

(Nález ze dne 11. října 1933 č. 16.899.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8704/30.

Věc: Ondřej T. ve V. proti referátu min. škol. v Bratislavě o náhradu cestovních výloh.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 26. září 1930 k referátu min. škol. v Bratislavě žádal st-l, který byl tehdy správcem obecní ludové školy ve V., aby mu jmenovaný úřad poukázal cestovní výlohy, které mu vzešly u příležitosti vykonání zkoušky učitelské způsobilosti v Bratislavě. Referát min. škol. v Bratislavě nař. výnosem žádost tu zamítl, poněvadž st-l jako nestátní učitel nemá právního nároku na vyplacení cestovního účtu z příležitosti složení odborné zkoušky.

Stížnost na toto rozhodnutí podanou neuznal nss důvodnou.

St-l se obrátil se svou žádostí za poukázání cestovních výloh, o něž jde, na referát min. škol. v Bratislavě, který je úřadem státním, a dlužno tedy z toho usuzovati, že žádal za poukázání oněch cestovních výloh z pokladny státní. Zamítl-li žal. úřad nař. rozhodnutím tuto žádost st-lovu, nelze rozhodnutí tomu rozuměti jinak než tak, že se st-li odpírá právní nárok na vyplacení cestovních výloh z pokladny státní, a to z toho důvodu, poněvadž st-l jest učitelem nestátním.

Pokud tedy stížnost, neberouc v pochybnost předpoklad žal. úřadu, že st-l jest učitelem na škole nestátní, dovozuje s poukazem na nář. Boh. A 8704/30, že i nestátní učitelé mají nárok na náhradu cestovních výloh, vzniklých u příležitosti vykonání odborné zkoušky, nepostihuje touto svou námitkou vlastního obsahu nář. rozhodnutí, neboť, jak řečeno, nář. rozhodnutí neupírá st-li právní nárok na žádanou náhradu cestovních výloh vůbec, nýbrž pouze nárok na její poukázání z pokladny státní. Že by pak bylo v cit. nář. vysloveno, že i učitelé nestátních veřejných škol mají nárok na náhradu cestovních výloh za cestu vykonanou za účelem složení odborné zkoušky z pokladny státní, z nálezu toho vyčísti nelze. Nic takového neplyne ani z výnosu min. škol. z 24. dubna 1931 a tam dovolaného výnosu téhož min. ze 14. června 1922, kteréžto výnosy upravují nárok učitelů veřejných škol na náhradu výloh při cestách k odborným zkouškám, ale nestanoví, že nárok ten přísluší bez rozdílu, zda jde o učitele na školách státních nebo nestátních, vždy proti státní pokladně.

Pokud by snad stížnost chtěla dovozovati, že tvrzený nárok na náhradu cestovních výloh přísluší st-li proti státu, z ustanovení § 1 odst. 2 učitel. zák. č. 104/26, jest k tomu podotknouti toto:

V § 1 odst. 2 zák. č. 104/26 se praví, že se obdobná úprava platových a služebních poměrů učitelstva ostatních veřejných škol obecných a občanských (t. j. jiných než jsou uvedeny v odst. 1 téhož paragrafu) provede zvláštním zákonem. Až do té doby platí pro toto učitelstvo platová ustanovení tohoto zákona a dosavadní služební předpisy. Zákon tímto předpisem ohlášený nebyl do vydání nář. rozhodnutí publikován, platil tedy právní stav normovaný ve větě druhé tohoto paragrafu. Učitelský zákon neobsahuje úpravy náhrady cestovních výloh, nebylo vydáno ani vl. nář. ve smyslu ustanovení § 27 téhož zák., upravující tuto materii, a zůstaly tudíž podle § 41 učitel. zák. nadále v platnosti dosavadní předpisy.

Ve starších předpisech není však obsaženo ustanovení a stížnost je také ani necituje, podle něhož příslušelo státu hraditi učitelům nestátních škol výlohy při cestách k odborným zkouškám, naopak z ustanovení §§ 23, 33 a 35 zák. článku XXXVIII:1868 plyne zásada, že veškeré náklady věcné i osobní na obecní školu ludovou je povinna nésti obec, pokud ovšem není výslovně stanovena výjimka. Zásada tato nedoznala změny ani zákonným článkem XXVII:1907 o práv. poměrech nestátních škol ludových a platech učitelů na obecních a náboženských školách (arg. § 6), ani jej měnícím zákonným článkem XVI:1913 (arg. § 22), ani konečně zákonem učitelským (arg. § 45).

Č. 10.773.

Vodní právo (Slovensko): Majitel (koncesionář) vodního díla je povinen napravit následky toho, že zanedbal povinnost udržovati břeh vodního toku, třebas se následky jeho zanedbání projevily v trati vodního toku, na jejímž udržování konkurují zásadně i jiní činitelé.

(Nález ze dne 11. října 1933 č. 16.939.)